

пръчки и слама не се ядатъ, нито пѣкъ отъ тѣхъ може да се родятъ пари,—се извинява жената.

— О, не! Знаешъ ли ти, че азъ мога да обърна тия пръчки и тая слама на чисто злато? Дай ми, госпожо, тия здрави и хубави момчета, азъ ще ги науча на тоя занаятъ и, вървай ме, слѣдъ нѣколко години тѣ ще усвоятъ тая работа тѣй добръ, че и самата ти ще разберешъ, колко лесно може да стане това!

Вдовицата си помислила, че търговецътъ се подиграва; но той я увѣрилъ, че ѝ говори самата истина. Тогава тя се съгласила и му повѣрила и двата си сина.

Търговецътъ ги завелъ въ града и ги настанилъ въ своитѣ занаятчийници. Въ скоро врѣме Генко се научилъ отъ пръчки да плете *хубави кошници*, а Трайко се научилъ отъ слама да плете *красиви мъжски и женски шапки*.

Слѣдъ три години двѣтѣ момчета се завърнали въ бѣдната къщица на майка си. Тѣ почнали да работятъ безъ да си починатъ нѣкога и изработвали най-хубави кошници и най-красиви сламени шапки, като изпращали изработената стока въ града за смѣтка на търговеца.

Всеѣки мѣсецъ той идвалъ въ селото, заплащалъ имъ въ злато стойността на стоката имъ.

Единъ пѣтъ той се усмихналъ и като подавалъ златнитѣ монети, казалъ на майката: